

ERMENİ KIPÇAKLARI MI GREGORYEN KIPÇAKLAR MI?

The Armenian Qypchaqs or Gregorian Qypchaqs?

Dr. Gülnisa AYNAKULOVA*

ÖZ

XVI-XVII. yüzyıllarda başta Lvov, Kamenets-Podolsk, Lutsk olmak üzere Ukrayna, Lehistan, Romanya, Moldavya, Kırım'daki vs. Gregoryen Kıpçak toplumu tarafından oluşturulmuş zengin yazılı miras 1521-1669 yıllarında Ermeni alfabesiyle fakat Kıpçak dilinde düzenlenmiştir. İlimi edebiyatta Ermeni alfabesiyle yazılmış bu Kıpçakça metinler bilerek ya bilmeyerek Ermeni-Kıpçak, Kıpçakça Ermeni Eserleri, Ermeni Kıpçakçasıyla yazılmış eserler olarak adlandırılmakta, söz konusu eserleri vücuda getirmiş olan ahaliye de Ermeni Kıpçakları, Kıpçak dilli Ermeniler, Türk dilli Ermeniler denmektedir. Makalede Türk tarihi, Türk edebiyat tarihi ve yazılarından çeşitli örnekler verilerek Ermeni harfleriyle yazılmış metinleri oluşturan topluluğun Türkçe konuşan Ermeniler mi, yoksa Hıristiyanlığın Gregoryen mezhebine intisap etmiş Türkler mi? sorusuna cevap aranmaktadır.

Anahtar Sözcükler

Kıpçaklar, Gregoryen Kıpçaklar, Ermeni Kıpçakçası, Ermeni Harfleriyle Türkçe Metinler.

ABSTRACT

The rich written heritage created by the Gregorian Qypchaq community dwelling in Ukraine, Poland, Romania, Moldavia, Crimea, etc., especially in the cities of Lvov, Kamenets-Podolsk, and Lutsk in XVI-XVIIth Centuries was written between 1521 and 1669 in the Armenian alphabet but the Qypchaq language. These Qypchaq texts written in the Armenian alphabet are called, deliberately or indeliberately, Armenian-Qypchaq, Armenian-Qypchaq Monuments, or Written Monuments of Armenian-Qypchaq Languages in the scientific literature, and the community that created these works are called Armenian Qypchaqs, Qypchaq speaking Armenians, or Turkish speaking Armenians. In the article, various examples will be given from the Turkish history, Turkish literature history and written works, thus an answer will be sought to the question whether the community that created those texts written in the Armenian alphabet were Turkish speaking Armenians or Qypchaqs/Turks that joined the Gregorian sect of Christianity?

Key Words

Qypchaqs, Gregorian Qypchaqs, Turkish Texts written in Armenian Alphabet, Armenian Qypchaq

Günümüz tarih ve Türkoloji bilimi, Kıpçak dil tarihinin eski dönemi hakkında yeterli bilgiye sahip değildir. Kıpçak dilinin yadigarları olan gerek Rus vakayinamelerinin verdiği bilgiler, gerek Mısır'da Türk hakimiyetinin gelişmiş olduğu dönemlerde yazılmış sözlükler, gramer kitapları veya "Ermeni Kıpçakları" olarak adlandırılan Podolya, Lvov vs. Gregoryen Kıpçaklarının (G. A.) dilinde yazılmış hukuk belgeleri vs. Erken Ortaçağ ve Geç Ortaçağ dönemlerine aittir (XVIII. yüzyıla kadar). Kıpçak terimi genel olarak Ortaçağ döneminde Çin'den

Doğu Avrupa ülkelerine, Kuzey Kazakistan steplerinden Bizans ve Mısır'a kadar uzanan geniş alanda yaşamış Türk boylarının büyük birliğinin genel adını ifade etmektedir. Kelimenin *kıpçak*, *kıfçak*, *kwçak*, *kıpşak*, *hıpçah*, *hıpçah*, *hıbçah*, *hpçah*, *hbçah* olmak üzere birkaç fonetik varyantı mevcuttur. Türkoloji ilmi söz konusu Kıpçak boylarının dilinde yazılmış bütün eserlerin dili için Eski Kıpçak Dili (Eski Kıpçakça) terimini kullanmaktadır (Balakayev, Tomanov 1971, 3: 130). A. K. Kurişcanov, günümüzde bilinen ve eski Kıpçakça ile ilişkisi olan

* Gazi Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü Öğr. Gör. gulnisa@gazi.edu.tr

bütün yazılı eserleri; 1. Erken Ortaçağ, Ortaçağ ve Geç Ortaçağ olmak üzere çeşitli devirlerde Kıpçakların konuşma dilinde yazılmış eserler ve 2. Kıpçakça ve aynı zamanda Kıpçakça-Oğuzca orijinal edebi dilde yazılmış eserler olarak iki büyük gruba ayırmaktadır (1970, 6: 54). Bununla birlikte birinci gruptaki eserleri de sırasıyla dört alt gruba bölmektedir. Bunlar:

a) Kuman Kıpçakçasıyla yazılmış eserler (XIII. yüzyılın sonunda Güney Rusya bozkırlarında meydana gelmiş “Codex Cumanicus” bu gruba aittir).

b) Polovets Kıpçakçasıyla yazılmış eserler (Bu dil XI-XIII. yüzyıllara ait Rus vakayinameleri, Doğu Avrupa kronikleri, Polovets-Rusça sözlüklerinde yansımıştır).

c) XIII-XV. yüzyıllarda Mısır ve Suriye’de yaşamış Memlûk Kıpçaklarının dilinde yazılmış eserler.

d) XVI-XVII. yüzyıllarda Kamenets-Podolsk’te yaşamış *Ermeni Kıpçaklarının* (yani Gregoryen Kıpçakların G. A.) dilinde yazılmış eserlerdir (Kurışcanov, 3-60; Kıpçak dil yadigarları hakkında daha geniş bilgiler almak için bakınız: Garkavets A. N., *Kıpçakskoje Pismennoye Naslediye I. Katalog i Teksti Pamyatnikov Armyanskim Pismom*, Almatı, Deşt-i-Kıpçak, 2002, 1084 sayfa; Garkavets A.N., *Kıpçakskoje Pismennoye Naslediye II. Pamyatniki Duhovnoy Kulturi Karaimov, Kumanov-Polovtsev i Armyano-Kıpçakov*, Almatı, Kasean / Baur, 2007, 912 sayfa; Grunin T. İ., *Dokumenti na Polovetskom Yazıke XVI v. Sudebnıye Aktı Kamenets-Podolskoy Armyanskoy Obsını. (Transkriptsiya, perevod, predisloviye, uvedeniye, grammatičeskiy kommentariy i glossariy T. İ. Grunina)*, Moskva, 1967 vs; Türkiye’de yayınlanmış bazı eserler için bakınız: Chirli N.,

Algış Bitiği, Ermeni Kıpçakça Dualar Kitabı, 2005; Kasapoğlu Çengel H., *Ermeni Harfli Kıpçak Türkçesiyle Yazılmış TÖRE BITİĞİ ve Eserdeki Töre, Yargı, Bitik Terimleri Üzerine*, Gazi TÜRKİYAT Türklük Bilimi Araştırmaları Dergisi, Güz, 2007, No: 1; Altınkaynak E., *Gregoryan Kıpçak Dil Yadigarları*, 2006 vs.).

Makalemizin ana konusunu teşkil eden **“Ermeni Kıpçakları”** veya **“Ermeni-Kıpçak”** meselesi ve onların bıraktıkları Ermeni harfleriyle yazılmış binlerce sayfalık dil yadigarlarına gelince; Ermeni harfleriyle yazılmış Kıpçakça metinleri, başlıca olarak Ermeni-Kıpçak Kanunlar Mecmuası (Töre Bitiği) ve Mahkeme Usulü Kanunu’nun zabıtları oluşturmaktadır (Garkavets 2003: 758; Garkavets 2002: 6). Fakat bununla birlikte belediye meclis evrakları, mali senetler, vakayinameler (kronikler), sözlükler, dinî, edebî eserler ve muhtıralar olmak üzere çeşitli türlere de rastlanmaktadır. XVI-XVII. yüzyıllarda başta Lvov, Kamenets-Podolsk, Lutsk olmak üzere Ukrayna, Lehistan, Romanya, Moldavya, Kırım’daki vs. “Ermeni” olarak adlandırılan ahali tarafından oluşturulmuş bu zengin yazılı miras 1521-1669 yıllarında Ermeni alfabesiyle fakat Kıpçak dilinde düzenlenmiştir. Günümüze kadar ulaşmış olan 112 yazılı eser yaklaşık 25-30 bin sayfaya ulaşmaktadır (Garkavets, Khurshudian 2001: XIX). Bu “Ermeni” kolonilerinin ahali / göçmenler tarafından başka dillerde yazılmış (Ermenice, Latince, Lehçe, Ukraynaca vs.) yazılı miras 1519’dan 1786’ya kadarki bir tarihî dönemi kapsamaktadır. Sözüünü ettiğimiz eserler Viyana Milli Kütüphanesi, Matenadaran Eski Elyazmalar Enstitüsü, Lehistan-Varşova Arşivi vs. gibi Avusturya, Hollanda, İtalya, Romanya,

Rusya, Ukrayna, Ermenistan vs. olmak üzere dünyanın pek çok ülke ve kütüphanelerinde muhafaza edilmektedir.

Bu aşamada akla gelebilecek sorulardan biri neden bu Kıpçak Türklerine “Ermeni Kıpçakları” denmiş olmasıdır. Genel olarak, konuyla ilgili araştırma yapmış olan başta T. İ. Grunin (1967), Y. R. Daşkeviç (1962), V. R. Grigoryan (1961; 1980) vs. olmak üzere gerek Rus, Ukraynalı, Ermeni araştırmacıları olsun, gerek diğer Avrupalı bilim adamları olsun araştırmalarında “**Ermeni Kıpçakları**”, “**Kıpçak dilli Ermeniler**”, “**Türk dilli Ermeniler**” ya da sadece “**Ermeniler**” ifadelerini kullanarak vaktiyle Gregoryen Kıpçaklar ile birlikte Doğu Avrupa’ya gelmiş ve burada Gregoryen Kıpçaklarla birlikte Lvov, Kamenets-Podolsk vs. kolonilerini meydana getirmiş olan **Ermeni kökenli Gregoryen** ahalisinin söz konusu bölge ve şehirlerdeki kültürel üstünlüğünü, Ermeni kimliğini ön plâna çıkararak Ermenilerin önemini abartmaya çalıştıklarını görmek mümkündür. Ermenilerin burada medenî unsur rolünü oynadıklarını göstermektedirler. Halbuki yukarıda sözünü ettiğimiz Gregoryen Kıpçakların ortaya koydukları zengin literatür Ermenilerden sadece Ermeni harflerini muhafaza etmiş, dil olarak da Eski Kıpçakça’yı yaşatmıştır. Bu konu üzerinde çalışan özellikle Ermeni asıllı araştırmacı ve bilim adamlarının eserlerinde, söz konusu “Ermeniler”in menşesindeki Türk etnik unsurunu tamamıyla yok sayarak olaya tek taraflı açıdan yaklaştıklarını ve tek taraflı değerlendirmeler yaptıklarını gözlemek mümkündür. Söz konusu çalışmalarda, XVI-XVII. yüzyıllarda anılan topluluk tarafından ortaya konmuş kültürel değerler, Ermeni harfleriyle ama Türkçe yazılmış eser-

ler olmasına rağmen tamamıyla Ermenilere münhasıran bir tarihsel olay olarak, Ermeni tarihi ve kültürünün bir uzantısı, Ermeni kültürü ve edebiyatının mahsulü olarak gösterilmektedir (Grigoryan 1980: 236; Grigoryan, 1964). Esasen, Doğu Avrupa’nın Podolya, Galıçya, Moldavya, Vlahya vs. gibi çeşitli bölgelerinde yaşamış ve faaliyet göstermiş Gregoryen cemaati ve kolonilerin ekonomik, kültürel ve dini hayatı üzerine atfedilmiş çok sayıda literatür bulunmaktadır. Ama bu zengin literatürün büyük kısmı yukarıda belirtildiği gibi sadece Ermeniler açısından yani peşin fikirli olarak ele alınıp yorumlanmıştır

Türk halklarının köken ve dil gibi ortak noktalara ilaveten, büyük ölçüde ortak tarihi ve bundan esinlenen büyük bir kültürü vardır. Türk halklarının ekseriyeti büyük Avrasya göçebe devletlerinin birer parçası olmuşlardır. Bu devletlerde gelişen kurum ve gelenekler, müteakip Türk devletlerinin siyasi kültürünün şekillenmesinde çok önemli rol oynamıştır. Bu yüzden, Avrasya kıtasının pek çok bölgesinde bütün Türkleri birbirine bağlayan ortak siyasi ve kültürel bağlar mevcuttur. Söz konusu Gregoryen Kıpçaklar meselesinde de, Türkleri bir araya getiren başlıca ve mühim bağlardan biri olan dil faktörünün ön plâna çıktığı görülmektedir. Bu Hıristiyan Kıpçaklar kendi ana yurtları, dil ve kan kardeşlerinden çok uzaklarda olmalarına rağmen kendi dillerini muhafaza etmişler, Avrupa’nın göbeğinde kendi ana dillerinde muazzam bir literatür ortaya koymuşlardır. Ama bu dili ve edebiyatı kaydetmek için Orta Asya Türk tarihinin diğer örneklerinde de gördüğümüz, bildiğimiz gibi (Ergin: 1992; User: 2006; Ercilasun: 2005) bazı dini, siyasi, ekonomik ve sosyolojik nedenlerden do-

layı başta Ermenice, sonra Lehçe, Latince, Ukraynaca vs. alfabe sistemlerini kullanmışlardır

Bilindiği gibi, insanoglu kendisini dil vasıtasıyla ifade eder, dil vasıtasıyla iletişim kurar ve başkalarını da yine dil vasıtasıyla algılar. Dil kültürün hem koruyucusu hem de geliştiricisidir. Sözlü ve yazılı kültür dille oluşturulur ve dille yaşatılır. Alfabe ise dil bilimi açısından baktığımızda sadece bir işaret sistemidir. Dolayısıyla olayı dil ve alfabe bağlamında değerlendirecek olursak belirleyici güç kesinlikle dildir. Asya, Avrupa ve Afrika'nın çeşitli bölgelerinde yaşayan Türkler, çeşitli zaman ve mekanlarda birbirinden çok farklı din ve inanç sistemlerinin etkisi altında kalmışlar ve bunları benimsemişlerdir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Podolya, Galiçya, Moldavya, Vlahya vs. gibi çeşitli bölgelerde yaşamış Gregoryen Kıpçakların kullandıkları alfabe sistemlerinin benimsenmesinde de başta inanç sistemleri olmak üzere bazı siyasi, ekonomik ve sosyal olayların etkisi büyük olmuştur. Bu sebeple, bize göre de Kıpçak Türkleri ile Ermeniler arasındaki bu çok yönlü ilişkide baskın kültürün Kıpçak-Türk kültürü olduğu açıkça meydandadır. Fakat öte yandan, bu Gregoryen Kıpçakların dil faktörünün yanı sıra, toplum hayatında en az dil kadar önem taşıyan, maddi ve manevi kültürün teşekkülünde temel taşı oluşturan din olgusu (şu halde Gregoryenlik) da aynı şekilde ön safhada yer almaktadır. Zira, milliyeti meydana getiren unsurlar arasında dinin

ehemmiyeti de çok büyüktür. İnanç toplum içinde birliğin sağlanması hususunda ortak dil ve kültür ile birlikte en önde gelen amillerden biridir. Bilindiği gibi zor tarihsel koşullar altında Doğu Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde kendileri

için yeni bir yurt edinmiş olan bu Gregoryen Kıpçaklar zamanla Hıristiyan dininin mezheplerinden biri olan Gregoryenlik ve birliğinden hareketle oluşturdukları kolonilerde müşterek yaşadıkları diğer **Ermeni asıllı Gregoryen gruplarıyla** kaynaşarak Ermenileşmişler veya daha doğrusu Ermeni olarak algılanmışlardır. **“Ermeni olarak algılanmışlardır”** diyoruz çünkü Gregoryenlik mezhebi zamanla Ermeniliğin milli mezhebi haline getirildiği için söz konusu mezhebe intisap etmiş herkes aynı zamanda Ermeni olarak telakki edilmiştir. Çünkü Gregoryen Ermeni Kilisesi millidir. Başka bir deyimle Ermenilerde kilise ve millet bir ve aynı şeydir. Yani bu kavramlar iç içe girmiş durumdadır (Tümer, Küçük 1997: 309). Ermeniler Gregoryen mezhebini tamamen ve sadece kendilerine mahsusmuşçasına sahiplendikleri nispette bu inanca mensup olan insanları, halkları mensup oldukları ırk veya millete bakmaksızın Ermeni saymışlardır. Dolayısıyla Ermenilik bir köken değil bir dini şemsiye kimliğinin adıdır. Ermenilerin menşei konusunda çeşitli görüşler ileri sürülmüş (Ermenilerin menşei üzerine ileri sürülen görüşler için bakınız; Canard M., *Arminiya / Encyclopedia of Islam*, I. Cilt, New Edition, Leiden-London, 1960, s. 634; Uras E., *Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi*, İstanbul, 1987, s. 98-100; Grousset R., *Başlangıcından 1071'e Ermenilerin Tarihi*, Çeviren S. Dolanoğlu, İstanbul, Aras Yayınları, 2005, s. 66-68.) fakat henüz bir fikir birliğine varılamamıştır. Aslında bugün Ermeni olarak adlandırdığımız bu millet ta eski çağlardan beri kendisine “Hay / Hayk”, yaşadığı bölgeye de Hayastan demiştir. Konu uzmanlarının fikrine göre “Armenia” tabirine M.Ö. 521 yılına ait Darius kitabesinde rastlanmıştır (Grous-

set, 73; Uras: 99-101) ve bu tabir “Yukarı İller /Yukarı Memleket” anlamında kullanılmıştır (Baykara 1988: 24-25; Koçaş 1967: 16). Yani Armenia / Ermenistan bir coğrafi ad olup, kavim ve halk ile ilgili bir anlamı yoktur. Buna göre “Ermeniler” denilince “Yukarı Memlekette yaşayanlar” anlaşılmakta ve başlı başına bir ırk ifade edilmemektedir. Mesela aynı müelliflerin bilgilerine göre, Türkiye Selçukluları devrinde de söz konusu yöre Ermen diyarı olarak anılmaktaydı. Bu coğrafi bölgede hüküm süren Türkler kendilerini Ermen-şah diye de adlandırabilmişlerdir (Baykara, 25). Yüzyıllarca sadece tarihi, coğrafi bir isim olarak hatırlanan “Armenia” adı XIX. yüzyılın milliyetçi politikaları döneminde tekrar güncel anlam kazanmış ve Ermenilik konusu siyasi boyuta taşınmıştır.

Gregoryenlik yoluyla Ermeni topluma intisap etmiş olan Kamenets-Podolsk, Lvov vs. kolonilerinin Gregoryen Kıpçakları kendi dillerine “Kıpçak Tili”, “Bizim Til” veya “Tatarca” demişlerdir (Garkavets 2002: 11). Fakat ilmi edebiyatta Ermeni alfabesiyle yazılmış bu Kıpçakça metinler bilerek ya bilmeyerek **Ermeni-Kıpçak, Kıpçakça Ermeni Eserleri** olarak adlandırılmakta, söz konusu eserleri vücuda getirmiş olan ahaliye de **Ermeni Kıpçakları, Kıpçak dilli Ermeniler, Türk dilli Ermeniler** denmektedir. Bu yanlış ifade veya terimlerin ilmi edebiyatta ilk olarak nasıl kullanılmaya başladığı üzerine Azeri araştırmacı Lale Ağamirze kızı Əliyeva'nın çok önemli tespitleri bulunmaktadır. Araştırmacı, Kıpçaklar ve Azerbaycan üzerine hazırladığı eserinde konuyla ilgili olarak şöyle bir açıklamada bulunmaktadır: “*Bu yazılı eserlerin ilk numunesi 1912'de Avusturya'da Von Kraelitz-Greifendorst tarafından neşredilmiştir. Bu numune*

Ermeni alfabesiyle yazılmış 50. Zeburun Kıpçakça metnidir. Gerçek soyadı Daşyan olan Fiedrich von Kraelitz-Greifendorst metnin yazıldığı dilden daha çok onun tertip edildiği alfabeyle büyük önem vererek bu tür yazı numunelerini Ermeni-Kıpçak veya Kıpçakça Ermeni metinleri olarak adlandırmıştır. Bununla birlikte bilim terminolojisine yanlış bir ifade dahil edilmiştir. Sonraları diğer müellifler de aynı fikri geliştirmişlerdir. Onlar metinlerin Ermeni alfabesiyle yazılmış olduğu hususu, metinlerde bir sıra Ermeni menşeli sözlerin mevcudiyetini ve metinlerden bazılarının sırf Ermenice olmasını esas olarak göstermişlerdir” (2006: 92-93). Türk tarihinde rastladığımız buna benzer olaylarda Hıristiyan, Budist veya Maniheizt Uygurlar'ın sırf dini mensubiyetinden hareket ederek onların etnik menşei hakkında veya tertip ettikleri metinlerin Türklüğe ait olup olmadıkları üzerine tartışmalar yapılmamaktadır. Konu uzmanları, tarih boyunca Türkler kadar sık alfabe değiştirmiş başka bir milletin olmadığı konusunda hemfikirlerdir (User, 7-9). Eski Türk tarihinden bilindiği üzere Türkler Mani, Soğut, Brahmi, Tibet, Süryani-Estrangelo, İbrani ve Grek alfabelerini de kullanmışlardır. Orta Asya'da Türk kavimleri arasında yayılmış dinlerle alfabeler arasında belli bir bağlantının olduğu ve bunlardan çeşitli dinlere intisap edenlerin farklı alfabeler kullandıkları pek çok araştırmacı tarafından tespit edilmiş (Caferoğlu 1984: 162-169, 187; Köprülü 1984: 37-39), metinler üzerinde çeşitli incelemeler yapılmıştır (Pimenov 1992: 427-549). Genel olarak metinlerde, mensup oldukları dine olan bağlılığın bir simgesi olarak yazı sisteminin de değiştiği açıkça ortadadır (Katanov 1894: 6-7). Soğut harflerinin dışında Mani di-

nine mensup olanlar Mani, Hıristiyan dinine mensup olanlar Süryani alfabelerini kullanmışlar, hatta çok daha eskiden Budizm dinine dair Hint harfleriyle yazılı Türkçe metinlerin mevcut olduğu bilinmektedir (Caferoğlu, 163). Buna göre “Manihey harfleriyle, Mani dinine ait Türk edebiyatı”, “Süryani alfabesiyle Türkçe edebiyat” vs. diyebilmekteyiz (Pimenov, 533). Sırası gelmişken Kırım, Litvanya ve Polonya’da yaşayan Karaim Türklerinin Yahudi dinine mensup olduklarını ve İbranice yazdıklarını da hatırlatırsak yerinde olacaktır (Zajaczkowski 1961: 37-44; Dunlop 1954: 222, 261). Bütün bu anlatılanlara istinaden her hangi bir eserin dini mensubiyeti, metinleri vücuda getiren her hangi bir ırkın etnik mensubiyetinin tespitinde belirleyici bir faktör olamayacağı kanaatine varmaktayız.

Osmanlı devletine bilimsel araştırma ve gözlemler yapmak üzere gelmiş Avrupalı seyyahların notlarında da aynı durumu gözetmek mümkündür. Yabancılar Türkiye’de yaşayan Rum ve Ermenilerin kendi aralarında hemen her zaman Türkçe konuştuklarını, arkadaşlarıyla mektuplaştıkları zaman bile Türkçe yazdıklarını ancak alfabe olarak Ermeni ve Yunan alfabelerini kullandıklarını kaydetmektedirler (Burnaby 1999: 145-146; Ermeni Harfleriyle Türkçe Eserler için bakınız; Pamukçıyan K., *Ermeni Harfli Türkçe Metinler*, Aras Yayını, İstanbul, 2002; Pamukçıyan K., *Ermeni Harfli Türkçe Elyazması Bir Destan / Halk Kültürü*, 1984/3, İstanbul, 1984, s. 97-102; Pamukçıyan K., *İkinci Sultan Mahmud’a Dair Ermeni Harfli Türkçe Dört Manzum Methiye / Belleten*, C., LIV, Sayı 209-211, s. 1053-1071, Ankara, TTK, 1991 vs.; Kut A. T., *Ermeni Harfleriyle Basılmış Türkçe Halk Kitap-*

ları, Halk Kültürü, 1984/ 1, İstanbul, 1984, s. 69-79; Kut A. T., *Ermeni Harfleriyle Basılmış Türkçe Destanlar I*, Halk Kültürü, 1984/ 3, İstanbul, 1984, s. 65-73, vs.). Bu satırlardan anlaşılın, kendi anadillerini unutarak Türk dili ve Türk kültürünü benimsemiş ve Türk dilinde eserler meydana getirmiş olmalarına rağmen sözünü ettiğimiz Ermenilerin, Ermeni yazı sistemini kendi ırkı ve *dini cemaatinin* bir sembolü olarak muhafaza ettikleri anlaşılmaktadır. Aynı şeyi bir anlamda Kamenets-Podolsk, Lvov vs. gibi kolonilerde yaşayan Gregoryen cemaatlerinde de müşahade etmekteyiz. Onlar için de Ermeni harfleri Gregoryenliğin sembolü, “Gregoryen mezhebinin mensubu” anlamını içermektedir. Yalnız burada başka bir durum göze çarpmaktadır. Birincisi, *bu Gregoryenler* Osmanlı topraklarından gitmiş bir topluluk değildi, yoksa bunlar Osmanlı devletinde “asimile olmuş” “Türkleşmiş Ermeniler” olarak Osmanlı Türkçesinde konuşmaları gerekiyordu. İkincisi, buldukları coğrafyada kendilerinin haricinde onları asimile edecek veya Kıpçaklaştıracak bir Kıpçak devleti veya Kıpçak muhiti de bulunmamaktadır. Bu Gregoryen cemaatlerinin buldukları topraklarda hakim diller Lehçe, Ukraynaca, Romence vs. dir. İçinde buldukları coğrafya ve çevrenin tesiri altında bu toplumun tıpkı Osmanlı toplumunda görüldüğü gibi ya Lehleşmesi, yada Ukraynalılaşması gerekiyordu. Fakat Ukrayna’daki bu Gregoryen/ Ermeni kolonilerinin sakinleri başlıca olarak “*Kıpçakça konuşuyorlar, Kıpçakça yazıyorlar, Kıpçak dilinde dua ediyorlar; kendilerini “Ermeni” olarak adlandırmalarına rağmen Ermenice bilmiyorlardı*” (Garkavets, Khurshudian, XVII) ve yukarıda zikredildiği gibi kendi dillerine “Kıpçak Tili”, “Bizim Til”,

“Tatarca” diyorlardı. Fiedrich von Kralitz-Greifenhorst’un dediği gibi (1996: 14-15) gittikleri ülkenin dilini konuşma dili yada yazı dili olarak kabul etmemişlerdir. Tersine, bizim bakış açımıza göre, “Ermeni” denilen bu Gregoryen Kıpçaklar, söz konusu bölgelere gelerek burasını yurt edindikten sonra da, dinin, toplum hayatının her yönünü etkileyen ortaçağ fikir ve hayat anlayışının çok önem taşıdığı bu zamanlarda Ermeni/Gregoryen Kilisesine bağlı olmalarına rağmen, Kıpçak Türkçe’sine daha sıkı sarılarak bilinç altında kendi Kıpçak etnik kimliklerini yaşatmışlardır. İlginç olanı, bu Gregoryen topluluğu kendi dillerine “Bizim Til”, Kıpçak dili, Tatarca demek ama konuştuıkları lisan için asla Türkçe / Türk dili kelimelerini kullanmamaktadır. Ermeni harfli Kıpçakça metinlerden anlaşılan bu Hıristiyan Kıpçaklar için Türk kelimesi aynı zamanda “İslam”, “Müslüman” çağrışımını vermekte, **türk boldu** = Türk oldu, Müslüman oldu, *sünnet oldu*, **türk etti** = *sünnet etti*, Türkleştirdi, Müslümanlaştırdı anlamına da gelmektedir. Mesela, Kamenets Kroniği’nde Osmanlı ve Kırım Tatar askerleriyle olan mücadelelerden söz edilirken Türkler için **gavur anlamında** hep “dinsizler”, “dinsiz Türk”, “dinsiz Tatar” olarak söz edilmesi dikkat çekmektedir (Garkavets 2002, I: 535-567). Örneğin;

A kšonže Koreckiyni tiri tuttular, alayže Aleksandr Olaş biyin çardaşı bilä da anası bilä, da kšonže Koreckiyniñ çatunun da. Da bu türlü zvičenstvo etti dinsiz, da çayttı Aska, da anda çoydu biylikkä Radulnu, Multan biyin. A ol oyrašta bizim çörüvdä bar edi olaç boyarları – neçik Byčko, alay Nikorica da özgäläri, evet oyraş zamanda çixip obozdan da çaçtilar da zradit ettilär. Soñra

Skender Paşa yeberdi Stimbolga neçik Koreckiyni, alayže hospodarni Aleksandrni çardaşı bilä da domna anası bilä, çaysi ki domnani Stimbolda tas etmä kliyir edilär, evet türk boldu neçik kendi, alay 2 oylu. A Koreckiyni vežaga saldılar. A bu domna bunuy soñra tez öldü. Da 1 oylu türk etküdü öldü, da birisi, çaysi ki hospodar edi, tedı türk padşahi pokoyoviy etti kendin yanına (Garkavets, 540). Türkiye Türkçesiyle:

*...Ama Knez Koretskiyi, Vlah Beyi Aleksandr’ı ve onun annesi, kardeşi ve Koretskiy’in eşini canlı ele geçirdiler. Böyle bir zafer elde ettikten sonra **dinsizler** Yassı’ya döndüler ve orada Vlahya’nın beyi Radul’u biylike (hakimiyete) getirdiler. Ve bu savaşta bizim orduda Bıçko, Nikoritsa v.s. gibi Vlah boyarları da vardı; ama savaş zamanında ihanet ettiler ve ordugahtan kaçtılar. Sonra Iskender Paşa hem Koretskiyi, hem Aleksandr Beyi kardeşi ve annesiyle birlikte İstanbul’a gönderdi, ki onu (annesini G.A.) İstanbul’da idam etmek istediler. Fakat o ve iki oğlu da “**türkleştiler**” (yani sünnet olmayı kabul ettiler, Müslüman oldular G.A.). Koretskiyi ise kuleye hapsedtiler. Ama annesi bundan sonra çok yaşamadı. Onun bir oğlu “**türkleştirirken**” öldü (A. N. Garkavets’in yorumuna göre, bunlar ikisi sünnet olmayı kabul etmişler ama görüldüğü gibi ameliyat başarılı geçmemiş, “**türkleştirilirken**” yani sünnet olurken birisi iltihap kapmış ve ölmüştür); efendi olan diğer oğlunu Türk Padişahı oda hizmetçisi olarak yanında bıraktı.*

Ol že künnü kiçaynakün Türk çondikârı sultan Ahmätniñ oylu sultan Osman keldi kendi çörüvü bilä 250 kerät 1000 adam bilä da 250 top bilä da turdu nemiç obozuna çarşı aşıra yuvuç, ançaç çerek mil yerdä, alay ki bir oboz birsi-

*sin igi körüy idi... Da skoro kelip turdu obozu bilä **dinsiz türk**, na zaraz ol že künnü kečägä yuvux oçvotniki çixtı plac-ka toplar bilä da kelip nemič obozuna uruy edilär* (Garkavets, 552) v.s. Türkiye Türkçesiyle:

*Aynı gün, Perşembe'de Türk [hükümdarı] Sultanı Ahmed'in oğlu Sultan Osman kendi ordusu -250 kere 1000'er kişi ve 250 top- ile geldi ve Leh ordusunun karşısında çok yakın bir mesafede, ancak çeyrek millik bir yerde kendi karargahını kurdu; öyle ki bir karargah diğerini iyi görüyordu... **Dinsiz** Türkler gelip karargahını kurar kurmaz, aynı gün akşama doğru toplarıyla gönüllüler ortaya çıktı ve Leh ordugahı üzerine ateş ettiler.*

*Nögärikün **dinsiz türk** xazaç üsnä şturmovat etiy edi, da özgäläri kelip, nečik yayovlu, alay atlısı, da zdradem aş zamanına şturmovat etti nemič p'eçotası üsnä* (Garkavets, 553 vs...). Türkiye Türkçesiyle:

*Salı günü **dinsiz Türkler** Kazaklara hücum ettiler. Hem yaya, hem süvari olmak üzere diğer askeri kuvvetler de geldi ve öğle yemeği zamanında haince Leh piyadelerine hücum ettiler vs....* (Bunun gibi pek çok örnek vermek mümkündür).

Yani, iki tarafın ortak etnik mensubiyetlerine rağmen farklı mezheplerden olmaları durumu, o zamanlarda Osmanlı devleti ile Lehistan, Ukrayna, Vlahya vs. ülkeleri arasında geçen savaşlar, bir yandan söz konusu bölgede Hıristiyan birliği şuurunun oluşmasına, halkların birbirine yakınlaşması ve birleşmesine hizmet ettiği gibi, öte yandan Osmanlı devleti ile bölge arasındaki manevi bağların kopmasında da belirli bir rol oynamıştır. Ashında bu Gregoryen topluluğu Gregoryenlik mezhebinden olmaları hesabıyla bütün komşularından farklı bir

camia teşkil ediyordu. Yalnız bu ahalinin aynı dinde ve aynı coğrafi ve tarihi şartlar içinde bulunmaları Hıristiyanlık his ve şuurunun teşekkülüne, kuvvetlenmesine imkan vermiştir. Bu ülke ve halkların içinde buldukları siyasi durum ve sosyal olaylar, aynı coğrafyanın çeşitli bölgelerinde yaşayan ve çok farklı din ve inanç sistemlerine mensup olan Türklerin, din birliği anlayışlarından hareket ederek *kardeş ülke, müttefik ülke, düşman ülke* vs. kavramlarının şekillenmesinde ve bu kavramları farklı bir şekilde algılamalarında etkili rol oynadığı gibi aynı zamanda muhataplarının tercihinde de belirleyici faktör olmuştur. Dikkat çeken diğer bir husus da sözünü ettiğimiz Gregoryen Kıpçakların dillerin 'Tatarca' olarak adlandırmalarıdır;

*Başlanıyirlar töräläri ermenilärniñ ermeni tilindän... Tilindän ermeniniñ latingä çixargandır, latindän polskiygä, a polskiydän **bizim tilgä**... Ne türlü ki bu bitiktä yazılıptır eki türlü til bilä – nemičä da **tatarçä*** (Garkavets 2003: 765). Türkiye Türkçesiyle:

*Başlangıçta Ermeni töreleri Ermeni dilinde düzenlenmiştir...Ermeni dilinden Latince'ye çevrilmiş, Latince'den Lehçe'ye, Lehçe'den de **bizim tile**... Bu kitapta yazıldığı gibi Lehçe ve **Tatarca** olmak üzere iki farklı dilde yazılmıştır.*

A. N. Garkavets bütün bunların haricinde sadece bir iki yerde *türkçä* (Türkçe) ve *türkmän* (Türkmen) tabirlerine rastlandığını ama her iki kelime de açık bir şekilde hakir ve tahkiramiz karakter içerdiğini belirtmektedir. Nasıl ki, vaktiyle Mısır Kıpçakları kendi dillerini Türkçe olarak adlandırıyorlar ama Türkiye'dekilerin diline Türkmence diyerek Türkmence'yi kaba ve aşağı buluyorlardıysa (Ercilasun 2007, I: 3), bu Gregoryen Kıpçaklar da kendi dillerine

Kıpçakça, Tatarca demişler fakat Türk / Türkçe sözcüklerini farklı algıladıkları için asla Türkçe olarak adlandırmamışlardır. Yalnız buradaki *Tatarca* tabiri herhalde daha sonraki dönemlerde Kırım Tatarcasından ve Tatarca ile Kıpçakça arasındaki benzerliklerden haberdar olan tercümanlar sayesinde yayılmış ve yerleşmiş olsa gerektir. Burada bizi ilgilendiren konu, bu Kıpçakların Gregor yenliğe ne zaman intisap ettikleri, nereden geldikleri ve bu kolonilerin ne zaman teşkil edildiği meselesidir.

Kıpçakların Hristiyanlığın Gregor yenlik mezhebine intisabı, bu mezhebin ana taşıyıcıları olan Ermeni ahalisiyle bir araya gelmeleri ile birlikte başlamış olması gerektir. Araştırmacılara göre Kıpçakların ilk olarak Güney Kafkasya'da boy göstermeleri daha VIII.yüzyılda başlamıştır. Altay topraklarını terk etmiş olan Kıpçakların bir kolu VII-VIII.yüzyıllarda Batıya doğru hareket etmişler ve VIII.yüzyılda Hazar hanlığı ile ittifağa girerek Güney Kafkasya'ya birkaç kez sefer düzenlemişlerdir (Şaniyazov 1974: 45). 722-723 yıllarında Kıpçakların Arran / Azerbaycan ve Ermenistan topraklarında iken Hazarlar ile birlikte Araplara karşı savaştıkları, 765 yılında da diğer Türk boyları ve yerli ahali ile birlikte Gürcistan'da Araplara karşı savaştıkları bilinmektedir (Buniyatov 1965: 109, 115). XI.yüzyılda başkenti Ani şehri olan Bagrati Ermeni Beyliği'nin Selçukluların eline geçmesi ile Ermenilerin Kuzey Kafkasya ve Batıya doğru göçleri başlamıştır. Diğer kaynaklardan da pek iyi bildiğimiz gibi, söz konusu dönemlerde Kıpçak konfederasyonu; 1. Orta Asya bölüğü, 2. Volga-Yayık bölüğü, 3. Doneç-Don bölüğü, 4. Aşağı Dinyeper bölüğü, 5. Tuna bölüğü olmak üzere beş bölükten ibaret olarak varlığını sürdürmekte (Ra-

sony 1939: 409; 1993: 140), dolayısıyla Tuna ile İdil arasında bulunan bütün Kuzey Karadeniz stepleri Kıpçakların elinde bulunmaktaydı (Kudryaşov 1959: 14). Şu halde, Kuzey Karadeniz sahilleri, Kuzey Kafkasya ve Hazar denizinin kuzey sahilleri Kıpçakların hakimiyetinde bulunması sebebiyle buraya göç eden Ermeniler de doğrudan Kıpçakların hakimiyeti altına girmiş bulunuyorlardı. Bize göre, Kıpçakların Ermeniler ve onların inançları ile yakından tanışmaları işte bu dönemlerde başlamış olmalıdır.

Öte yandan Kuman-Kıpçaklar birinci sınıf atlı asker olmaları sebebiyle, komşu devletler tarafından ücretli asker olarak sık sık davet edilmişlerdir. Onlar bu sıfatla Lehistan, Macaristan ve hatta Çek (Bohemya) memleketinde de savaşmışlardır. Bu suretle Kıpçakların savaşçı hareket sahaları Orta Asya'da Harezmi sınırlarından başlayarak Kafkaslarda Anadolu sınırları, Doğu Avrupa'da İdil Bulgarları, Rus Knezlikleri, Balkanlar'da Bizans, Orta Avrupa'da Lehistan ve Macaristan'a kadar çok geniş bir sahada cereyan etmiştir (Kurat 1992: 74-75). Kıpçaklardan bir zümre, 1109 yıllarında Ruslarla yapılan mücadele esnasında yenilgiye uğrayarak eski kudretlerini kaybedince 1118'de başbuğları Atrak'ın kumandasında O'nun damadı olan Gürcü Kırallı II. David'in daveti üzerine Gürcistan'a gelmiş ve kralın hizmetine girmiştir. Gürcü tarihçileri bu olayı şu şekilde anlatmaktadırlar: *"David'in tarihçisinin anlattığına göre kralın yanında metanetle savaşabilecek çok az müfrezeye bulunmakta, askerlerin çoğunun maneviyatı bozulmuş, orduda Selçuklu ordusunun yenilmezliği üzerine bir efsane yayılmış durumdaydı. Ülke insan gücüne ihtiyaç duymakta, fakat Gürcistan ahalisi devletin ihtiyaç duy-*

duđu asker sayısını vermeye muktedir değildi. Ama kral bu karmaşık sorunu Kuzey Kafkasya'dan Gürcistan'a 40 000 aileden oluşan bir Kıpçak ordusunu davet ederek çok ihtiyatlı ve etkili bir şekilde çözmeyi başarmıştır" (Lordkipanidze 1974: 96-97; Murguliya 1971: 44, 47; Söz konusu dönem ve olaylar hakkında daha geniş bilgi almak için bakınız: Marie Félicité Brosset, *Gürcistan Tarihi (Eski Çağlardan 1212 Yılına Kadar)*, çeviren H. D. Andreasyan, yayına hazırlayan E. Merçil, Ankara, TTK, 2003; Ayrıca, Gürcü kaynaklarına göre XI-XIV. yüzyıllarda Kuzey Kafkasya'daki Kıpçaklar hakkında daha geniş bilgiler edinmek için bakınız: Ançabadze Z. V., *Kıpçaki Severnogo Kavkaza po Dannim Gruzinskih Letopisey XI-XIV vv. / Materialı Sessiyi po Probleme Proishojdeniya Balkarskogo i Karaçayevskogo Narodov*, Nalçik, 1960). Atrak'ın maiyetinde aileleriyle birlikte 300 bini aşan kalabalık bir Kıpçak kitlesi bulunmaktaydı (Kurat 1992: 83-84). Gürcü Kralı yukarıda belirtildiği gibi bunlardan 40 000 kişilik mükemmel bir (daimi) atlı ordu teşkil ederek Kür nehri kuzeyinde ve Şirvan'da yerleşen Türkmenlere hücum etmiştir (Toğan 1993: 102). Gürcülerin bu Kıpçak kuvvetlerine dayanarak Anadolu Selçuklularının hücumlarına karşı koydukları da bilinmektedir (Turan 1965: 174). Kral, Kıpçakların yardımı ile bütün ülkelerin hükümdarları üzerinde korku yaratmış, onlara büyük darbeler indirmiştir. Lordkipanidze, Kıpçakların Gürcistan'ın çeşitli bölgelerinde yerleştirildiğini, onların bir kısmının İç Kartli'de, bir kısmının da hudut bölgesini oluşturan Kuzey Ermenistan ve Ereti'de yerleştirildiğini, onların görevinin devlet sınırlarını korumak ve takviye etmek olduğunu belirttiikten sonra şöyle devam etmektedir: "Kıpçak-

lar Gürcistan'da çabuk asimile olmuştur. Onlar Hıristiyan dinini kabul etmişler, Gürcü dilini benimseyerek yerleşik hayata geçmişler ve bu şekilde yerli ahalıyla karışmışlardır" (1974: 98). Kıpçakların askeri gücünden yararlanma geleneği müteakip Gürcü Krallarının zamanında da devam etmiştir. F. Kırzioğlu'nun bilgilerine göre, daha sonra gelen ve "Yeni Kıpçaklar" olarak bilinen Kıpçakların çoğu, Gürcü-Ortodoks kilisesine bağlı olmakla birlikte bir takımı da, 1200'de fethettikleri Ani-Şeddadlı Emirliği ülkesindeki Gregoryen-Ermeni mezhebine girmişlerdir. Gümrü'nün güneyinde ve Elegez (Arakaz) dağının kuzeybatı eteğindeki Ertik kasabası yanında, büyük "Kıpçağ" adlı bir Ermeni yerli köyünün bulunması ve burada asıl adı "Kıpçak-a Vank" (Kıpçak Manastırı) olup, "Harıç-a Vank" da denilen XIII. yüzyıldan kalma çok güzel bir tapınak ile, Elegez güneyinde, yine XIII. yüzyıldan kalma "Aştarak/Eşterek" kasabası kilisesinin (Başgirt boyu "Eşterek / Heşterek / İşterek kolunun Kıpçaklar ile buraya gelen topluluğundan kalma) ve ayrıca İğdır'da bir "Kuçakh" (Kıvçakh) köyünün varlığı, Kıpçakların Elegez dağı çevresinde ve Aras'ın sağ tarafında da yayıldıklarını göstermektedir. Kıpçakların bir kısmı sonraları değişik sebeplerden ötürü Gürcistan'dan ayrılmış ve Kuzey Kafkasya'daki soydaşlarının yanına gitmişlerdir. Görüldüğü üzere, XII-XIII. yüzyıllardan itibaren Kür, Aras, Çoruk boylarına yayılarak bir kısmı Gürcü-Ortodoks kilisesine, *diğer bir kısmı da Ermeni-Gregoryen Kilisesine bağlandıkları için Türkçe konuştukları halde sırf "haçperest" olmaları sebebiyle bu Kıpçaklara, Osmanlılara, Rum / Rumiyân denilmesi gibi "Gürcü" veya "Ermeni" denilmesi adet olmuştur* (1992: 136-140).

Əliyeva'ya görə, Moğol istilası zamanında Ermenilerin bir kısmı Moğollardan kaçan kalabalık Kıpçak grupları ilə birlikdə Podolya, Galiçya bölgələrinə doğru hərəkət etmişlər, digər bir qismi də Moğol ordularının baskısıyla Pereskop'tan keçərək Kırım'a gəlmişlərdir (2006: 90). Ermenilər özəlliklə Kefe, Solhat və Sudak bölgələrində yığılaşmışlar və bu səfər də Kırım'da yaşayan Kıpçaklar və Kıpçak kultürü ilə qarşılaşmışlardır. Garkavets'in çox doğru olaraq təsbit etdiyi kimi, Ermenistan'ı tərk etmək zorunda qalan pek çox Ermeni işte bu Kırım'da, Besarabya'da vs. uzun zaman Kıpçaklar ilə qomsu olaraq yaşamışlar və bunun sonucunda Kıpçak dilini öyrənmişlərdir. Ermenilər Kıpçak Türkçesini öncə kilise dili, ardından da rəsmi dil olaraq bənimsemişlərdir. Ötə yandan, bu qarşılıqlı etkileşimin sonucunu olaraq Gregoryenliyə intisap etmiş və kəndilərini "Ermeni" olaraq adlandırmalarına rəğmən Ermenice bilməyən və Kıpçak diliylə dua edən Kıpçak asıllı bir Gregoryen qrupunun da bulunduğunu diqqətimizdən qaçırmayalım. Araşdırmalardan, başta Lvov, Kamenets-Podolsk, Lutsk olmaq üzərə Ukrayna, Lehistan, Romanya, Moldavya'daki vs. Gregoryen cəməatləri tərəfindən oluşturuulan kolonilerin XIV. yüzilyılın ilk yarısında, Altın Orda döneminde meydana gəldiyi bilinməkdədir. Daha sonraları, XV. yüzilyılın sonunda Osmanlı Türklerinin Kefe şəhrini ele gəçirmələri ilə birlikdə (1475) buraya koloni akınları da eklenmişdir. Kefe'li "Ermenilər" kütlə halində Kırım, Kefe şəhrini tərk etmişlər və Ukrayna'nın Podolya və Galiçya bölgələrində yaşayan dindaşlarının yanına gəç etmişlərdir (Garkavets 2003: 758).

Tercüme, transkripsiyon və yorulumunu İ. A. Abdullin'in yaptıdığı, 1620'də

Agop der Krikor oğlu¹ tərəfindən Ermeni hərfləriylə Kıpçakça yazılmış bir muhtıradə "Ermenilerin" Kamenets-Podolsk'a gəç etdikləri və yerləşdikləri zaman və tarix haqqında çox muayyən bilgiler bulunmaqdadır. Agop yazısında "Ermenilerin", muhtıranın yazıldığı 1620 yılından hənən 300 sənə öncə yani təqribən 1320 yılında Kamenest şəhrində yerləştiklərindən söz etməkdədir (Abdullin 1971, 3: 118-121). Agop'un verdiyi bu bilgiler Kamenets Gregoryen kolonisinin kuruluşunun XIV. yüzilyılın ilk yarısında gəçerleştiyi haqqındaki bilgileri bir kez daha doğruladıyi kimi, araştırmacı bu bilgilerin sonucunda Kamenets'teki "Ermeni" kolonisinin, Kıpçak dilini Kefe'də öyrənmiş Kefe'li Ermenilər tərəfindən değıl, doğrudan doğruya Kıpçak dilli Ermenilər (yani Gregoryen Kıpçaklar G.A.) olan Ak Saray əhalisi tərəfindən kurulduğunu ortaya koymuşdur (1971, 3: 119). Zaten mətinlərin sadəcə cüzi bir kısmının sırf Ermeni dilində yazılmış olması durumu da Kıpçaklar ilə birlikdə batıya gəç edən Ermeni asıllı Gregoryenlərin sayısına işarət etməkdədir. Ermenilərin bir kısmı daha kalabalık olan Kıpçakların arasında erimiştir. Fakət XV-XVI. yüzilyılın belli dönemlərinde Lvov məhkəmə zabıtlarının (Kapral 2003: 741-754), XVI.yüzilyılın ikinci yarısında da Kamenets-Podolsk məhkəmə zabıtlarının bir kısmının Ermenice düzənleşdiyi olgusunu diqqətə alırsaq Ermenilərin digər bir kısmının da kəndi etnik özelliğini muhafaza etdiyi anlaşılmaktadır.

Sonuç olaraq şunu söyleyebiliriz ki; Avrupa'nın göbeğinde kəndi kolonilerini meydana gətirmiş olan və "Ermenilər" olaraq adlandırılan bu topluluk etnik bəkimdən saf bir ırk vəya milledən ibarət değıldi. Töre Bitiyi kimi bazı mətinlər, mətinlərdə rastladığımız bir takım kültürel

veriler, Gregoryenlik'ten önceki bazı milli inanç ve tefekkürlerin muhafazası (Aynakulova 2007: 21-28), bu Kıpçak asıllı Ermenilerin=Gregoryen Kıpçakların, intisap ettikleri Ermeni kültürünün içinde Türk kültürünün en güzel örneklerini de yaşattıklarını göstermektedir. Bundan dolayı Podolya, Galiçya, Moldavya, Vlahya vs. gibi Doğu Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde yaşamış ve faaliyet göstermiş Gregoryen toplumunun önemli kısmını Hristiyan fakat Türk asıllı Gregoryen Kıpçakların oluşturduğu kanaatindeyiz. Bu Gregoryen Kıpçaklar diğer Ermeni grupları ve mensup oldukları Ermeni kültürüyle kaynaşarak bildiğimiz Ermeni harfleriyle yazılmış Türkçe metinlerin meydana getirilmesinde önemli katkıda bulunmuşlardır.

NOTLAR

Agop der Krikor oğlu, Kamenets Kroniği'nin yazarlarından biridir.

KAYNAKÇA:

1. Abdullin İ. A., "Pamyatnaya Zapiska" Ago-pa na Armyano-Kıpçakskom Yazıke (1620) / Sovetskaya Tyurkologiya, No: 3, 1971.
2. Altinkaynak E., *Gregoryan Kıpçak Dil Yarıdıkları*, IQ Kültür Sanat Yayıncılık, 2006.
3. Ançabzade Z. V., *Kıpçaki Severnogo Kavkaza po Dannim Gruzinskih Letopisey XI-XIV vv.* / Material Sessiyi po Probleme Proishojdeniya Balkarskogo i Karaçayevskogo Narodov, Nalçik, 1960.
4. Aynakulova G. İ., *Gregoryen Kıpçaklar ve Oniki Hayvanlı Türk Takvimi Üzerine* / Milli Folklor, Uluslararası Kültür Araştırmaları Dergisi, Yaz, No 74, 2007.
5. Balakayev M., Tomanov M., A. K. Kurışçanov. *Issledovaniye po Leksike Starokıpçakskogo Pismennogo Pamyatnika XIII v.-"Tyurksko-Arabskogo Slovary"* //Sovetskaya Tyurkologiya, 1971, No 3.
6. Baykara T., *Anadolu'nun Tarihi Coğrafyasına Giriş I. Anadolu'nun İdari Taksimatı*, Ankara, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları, 1988.
7. Brosset M. F., *Gürcistan Tarihi (Eski Çağlardan 1212 Yılına Kadar)*, Çeviren H. D. Andreasyan; Notlar ve yayına hazırlayan E. Merçil, Ankara, TTK, 2003.
8. Bunyatov Z., *Azerbaycan v VII-IX vv.*, Baku, 1965.
9. Burnaby F., *At Sirtında Anadolu*, Çeviren

F. Taşkent, İletişim Yayınları, İstanbul, 1999.

10. Caferoğlu A., *Türk Dili Tarihi*, Enderun Kitabevi, İstanbul, 1984.

11. Canard M., *Arminiya* / Encyclopedia of Islam (EI), I. Cilt, New Edition, Leiden-London, 1960.

12. Chirli N., *Algış Bitiği, Ermeni Kıpçakça Dualar Kitabı (An Armeno Kipchak Prayer Book)*, Haarlem-Netherlands: SOTA Türkistan ve Azerbaycan Araştırma Merkezi, 2005.

13. Daşkeviç Y. R., *Armyanskiye Kolonii na Ukraine v Istocnikah i Literature XV-XIX Vekov (Istoriograficeskiy Oçerk)*, Erevan, İzdatelstvo AN Armyanskoy SSR, 1962.

14. Dunlop D. M., *The History of the Khazars*, 1954.

15. Garkavets A. N., "Kamenetskaya Hronika" Bratyev Svyaşennika Agopa i Aksenta, 1610-1652 / Kıpçakskoye Pismennoye Naslediye I. Katalog i Teksti Pamyatnikov Armyanskim Pismom, Almatı, "Deşt-i-Kıpçak", 2002.

16....., *Kıpçakoyaziçniye Armyane i Kıpçakskoye Armyanopismennoye Naslediye XVI-XVII Vekov* / Garkavets A.N., Sapargaliyev G.; Töre Bitiği. Kıpçaksko-Polskaya Versiya Armyanskogo Sudebnika i Armyano-Kıpçakskiy Protseşualnyy Kodeks. Lvov, Kamenets-Podolskiy, 1519-1594. Almatı, "Deşt-i Kıpçak", "Baur", 2003.

17....., *Kıpçakskoye Pismennoye Naslediye I. Katalog i Teksti Pamyatnikov Armyanskim Pismom*, Almatı, "Deşt-i-Kıpçak, 2002 (1084 sayfa).

18 , *Kıpçakskoye Pismennoye Naslediye II. Pamyatniki Duhovnoy Kulturi Karaimov, Kumanov-Poloutsev i Armyano-Kıpçakov*, Almatı, Kasean / Baur, 2007.

19....., *Zagadoçniye Ukrainskiye Armyane, Kotoriye Govorili, Pisali i Molilis po Kıpçakski i 400 Let Nazad Napeçatalı Pervuyu v Mire Kıpçakskuyu Knigu* / Garkavets A.N., Kıpçakskoye Pismennoye Naslediye I. Katalog i Teksti Pamyatnikov Armyanskim Pismom, Almatı, "Deşt-i Kıpçak", 2002.

20. Garkavets A. N., Khurshudian E., *Armenian-Qypchaq Psalter Written by Deacon Lussig from Lviv 1575-1580*, Edited by Alexander Garkavets, Eduard Khurshudian, Almatı, "Desht-i Qypchaq", 2001.

21. Garkavets A.N., Sapargaliyev G. Töre Bitiği. *Kıpçaksko-Polskaya Versiya Armyanskogo Sudebnika I Armyano-Kıpçakskiy Protseşualnyy Kodeks*, Lvov, Kamenets-Podolskiy, 1519-1594, Almatı, "Deşt-i Kıpçak", "Baur", 2003.

22. Grigoryan V. R., *Aktovıye Knigi Armyanskogo Suda Goroda Kamenets-Podolska* / İstoriçeskiye Svyazi i Drujba Ukrainskogo i Armyanskogo Narodov, Erevan, İzdatelstvo AN Armyanskoy SSR, 1961.

23....., *İstoriya Armyanskih Koloniy Ukraini i Polşi (Armyane v Podoliyi)*, Erevan, İzdatelstvo AN Armyanskoy SSR, 1980.

- 24....., *Ob Aktovih Knigah Arm-yanskoy Suda Goroda Kamenets-Podolska (XVI-XVII vv.) / Vostochnye Istochniki po İstorii Narodov Yugo-Vostochnoy Tsentralnoy Yevropı I, (Pod Red. A. S. Tveritinovoy)*, Moskva, İzdatelstvo Nauka, 1964.
25. Grousset R., *Başlangıcından 1071'e Ermenilerin Tarihi*, Çeviren S. Dolanoğlu, İstanbul, Aras Yayınları, 2005.
26. Grunin T. I., *Dokumenti na Polovetskom Yazıke XVI v. Sudebnyye Aktı Kamenets-Podolskoy Armyanskoy Obsini. (Transkriptsiya, perevod, predisloviye, vvedeniye, grammatičeskiy kommentariy i glossariy T. I. Grunina)*, Moskva, "Nauka", 1967.
27. Ercilasun A. B., *Örneklelerle Bugünkü Türk Alfabeleri*, Ankara, Akçağ AŞ., 2005.
28. Ercilasun A. B., *Türk Dünyasının Entegrasyonunda Dilin Rolü / Gazi TÜRKİYAT*, Türklük Bilimi Araştırmaları Dergisi, Güz, 2007, I.
29. Ergin M., *Türklerde Yazı ve Alfabeler*, Ankara, TDEK, 2. cilt, 2. baskı, 1992.
30. Əliyeva L. A., *Qıpçaqlar və Azərbaycan (Etnogenez Kontekstində)*, Bakı, Bakı Universiteti Nəşriyyatı, 2006.
31. Faulmann C., *Yazı kitabı Tüm Yerkürenin Tüm Zamanların Yazı Göstergesi ve Alfabeleri*, Çeviren I. Arda, İstanbul, Türkiye İş Bankası Kültür Yayını, 2001.
32. Katanov N. Ö., *Etnograficeskiy Obzor Turetsko-Tatarskih Plemen*, Kazan, 1894.
33. Kapral M., *Pravouoye Ustroystvo Armyanskoy Obsini Lvova v XIV-XVIII vv. Obzor Dokumentov / Garkavets A.N., Sapargaliyev G., Tore Bitigi. Kıpçaksko-Polskaya Versiya Armyanskogo Sudebnika i Armyano-Kıpçakskiy Protseessualnyıy Kodeks*, Lvov, Kamenets-Podolskiy, 1519-1594, Almatı, "Deşt-i Kıpçak", "Baur", 2003.
34. Kasapoğlu Çengel H., *Ermeni Harfli Kıpçak Türkçesiyle Yazılmış TÖRE BITİĞİ ve Eserdeki TÖRE, YARGI, BITİK Terimleri Üzerine*, Gazi TÜRKİYAT Türklük Bilimi Araştırmaları Dergisi, Güz, 2007, No: 1, s. 77-95.
35. Kırzioğlu M. F., *Yukarı-Kür ve Çoruk Boyları'nda Kıpçaklar. İlk Kıpçaklar (M.Ö. VIII - M.S. VI. ve Son Kıpçaklar (118, 1195) İle Ortodoks - Kıpçak Atabekler Hükümeti (1267-1578) (Ahıska / Çıldır Eyaleti Tarihi'nden)*, Ankara, TTK, 1992.
36. Koçaş S. M., *Tarihte Ermeniler ve Türk-Ermeni İlişkileri*, Ankara, Altınok Matbaası, 1967.
37. Köprülü M. F., *Türk Edebiyatı Tarihi*, İstanbul, Ötüken Yayınları, 1984.
38. Kraelitz-Greifenhorst F., *Ermeni Harfleriyle Türkçe Hakkında Araştırmalar*, Çeviren H. T. Karateke, Kebikeç, No 4, 1996.
39. Kudryaşov K. V., *Borba Rusi s Koçevnikami Priçernomorskih Stepy / Kudryaşov K. V., Pro İğorya Severskogo, Pro Zemlyu Russkuyu*, Moskva, 1959.
40. Kurat A.N., *IV.-XVIII. Yüzyıllarda Karadeniz Kuzeyindeki Türk Kavimleri ve Devletleri*, Ankara, Murat Kitabevi, 1992.
41. Kurışcanov, K *İstorii İzuçeniya Razgovornoy Reçi Kıpçakov XIII-XIV vv. // İzvestiya AN KazSSR, Seriya Obşestvennih Nauk*, 1970, No 6.
42. Kut A. T., *Ermeni Harfleriyle Basılmış Türkçe Destanlar I*, Halk Kültürü, 1984 / 3, İstanbul, 1984.
43. Kut A. T., *Ermeni Harfleriyle Basılmış Türkçe Halk Kitapları*, Halk Kültürü, 1984 / 1, İstanbul, 1984.
44. Lordkipanidze M. D., *İstoriya Gruzii XI-naçale XIII v.v.*, Tbilisi, Metsniereba, 1974.
45. Murguliya N. P., *K Voprosu Pereseleniya Polovetskoy Ordı v Gruzuyu // İz İstoriyi Ukrainsko-Gruzinskih Svyazeyi*, AN Ukrainskoy SSR, Kiyev, Institut İstoriyi, 1971.
46. Pamukçiyen K., *Ermeni Harfli Türkçe El-yazması Bir Destan / Halk Kültürü*, 1984 / 3, İstanbul, 1984.
47. Pamukçiyen K., *Ermeni Harfli Türkçe Me-tinler*, Aras Yayını, İstanbul, 2002.
48. Pamukçiyen K., *İkinci Sultan Mahmud'a Dair Ermeni Harfli Türkçe Dört Manzum Methiye / Belleten, C. LIV, Sayı 209-211, s. 1053-1071*, Ankara, TTK, 1991.
49. Pritsak O., *Kıpçakça / Tarihi Türk Şiveleri*, Derleyen Mehmet Akalın, Ankara, Atatürk Üniversitesi Yayınları, No 551, 1979.
50. Rasony L., *Tarihte Türklük*, Ankara, TTK, 1993.
51. Rasony L., *Tuna Havzasında Kumanlar / Belleten, III. Cilt, Sayı 11/12, s. 401-422*, Ankara, TTK, 1939.
52. Şaniyazov K. Ş., *K Etniceskoy İstoriyi Uzbekskogo Naroda, (İstoriko-Etnograficeskoye İssledovaniye na Materialah Kıpçakskogo Komponenta)*, Taşkent, "Fan", 1974.
53. Toğan A. Z. V., *Azərbaycan / İslam Ansiklopedisi (İA), C. II.*, İstanbul, 1993.
54. Turan O., *Selçuklular Tarihi ve Türk-İslam Medeniyeti*, Ankara, 1965.
55. Tümer G., Küçük A., *Dinler Tarihi*, Ankara, Ocak Yayınları, 1997.
56. Uras E., *Tarihte Ermeniler ve Ermeni Me-selesi*, İstanbul, 1987.
57. User H. Ş., *Başlangıcından Günümüze Türk Yazı Sistemleri*, Ankara, Akçağ, AŞ., 2006.
58. *Vostochny Turkestan v Drevnosti i Rannem Srednevekovye: Etnos, Yazıkı, Reliğii*, Redaktor A. A. Pimenov, Moskva, Nauka, Glavnaya Redaktsiya Vostochnoy Literaturı, 1992.
59. Zajaczkowski A., *Karaims in Poland. History, Language, Folklore, Science*, Panstwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa Mouton & Co, La Haye-Paris, 1961.
60. Garkavets A. N., <http://www.qypchaq.unesco.kz>
- 61 http://www.qypchaq.unesco.kz/Qypchaq_Languages_Rus.htm
62. <http://www.qypchaq.unesco.kz/Garkavets-En.htm> vs...